

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 65/07-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. – S., H., a akad. mal. a soch. M. T., B., zastúpených advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01 (pôvodne pod sp. zn. 12 C 142/99) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. a akad. mal. a soch. M. T. odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2007 doručená sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. – S., H., a akad. mal. a soch. M. T., B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01 (pôvodne pod sp. zn. 12 C 142/99).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia 17. decembra 1999 podali okresnému súdu návrh na začatie konania, ktorým sa domáhali vyslovenia neplatnosti právnych úkonov - kúpnopredajných zmlúv týkajúcich sa nehnuteľnosti (ubytovacieho baraku) parc. č. 15115/16 zapísanej v celosti na LV č. 3288, kat. úz. B., proti odporcom: 1. JUDr. J. J., B.– správca konkurznej podstaty spoločnosti Ž., s. r. o., B., 2. E., spol. s r. o., P., 3. A. L., B. (ďalej len „odporkyňa v 3. rade“), a 4. N. L., B. (ďalej len „odporca vo 4. rade“). Zároveň sa sťažovatelia týmto návrhom domáhali aj vypratania tejto nehnuteľnosti proti všetkým odporcom. Návrh bol zaregistrovaný pod sp. zn. 12 C 142/99. Okresný súd 14. februára 2000 konštatoval, že na prerokovanie a rozhodnutie tejto právnej veci nie je vecne príslušný, preto spis napriek nesúhlasnému stanovisku sťažovateľov odstúpil Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Z podnetu krajského súdu napokon o vecnej príslušnosti okresného súdu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. Ndob 1063/2000 z 19. decembra 2000. Po vrátení spisu okresnému súdu bola vec zaregistrovaná pod novou spisovou značkou 12 C 39/01. Na pojednávaní 30. apríla 2002 okresný súd rozsudkom návrh sťažovateľov zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom krajský súd 22. septembra 2005 rozhodol uznesením sp. zn. 13 Co 575/2002 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Pretože v ďalšom priebehu konania odporcovia v 3. a vo 4. rade odpredali nehnuteľnosť týkajúcu sa predmetu sporu, sťažovatelia navrhli pribrať do konania ďalšieho účastníka na strane odporcu - spoločnosť E., spol. s r. o., B.. Tomuto návrhu okresný súd vyhovel uznesením z 12. mája 2006. Sťažovatelia namietajú, že súdne konanie nie je ani po viac ako siedmich rokoch právoplatne skončené, čo podľa ich názoru predstavuje jednoznačné prierahy v konaní.

Sťažovatelia v sťažnosti ďalej uvádzajú: *„Dňa 15. 8. 2001 sme podali naše vyjadrenie k (...) prípisom odporcu. Týmto prípisom sme do spisu založili Rozsudky KS*

č. 27 S 17/98 a NS SR č. M-Sždov 4/99 a Rozhodnutie Krajského úradu v B. č. Katastr-41-621-/99-LK (...). Týmto rozhodnutiami sme poukázali na nezákonnosť prevodu v prospech odporcu v 1. rade. Týmto prevodom bol porušený čl. Č. 20 ods. 1 a 3 Ústavy SR, ako aj článok 1 Ochrana majetku, Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. (...)

Nevieme z akých dôvodov, súd konanie vo veci úmyselne predlžuje, keď rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 27 S 17/98, ktorý bol potvrdený rozsudkom NS SR sp. zn. M-Sždov 4/99 bolo dokázané, že pri prevode vlastníctva na žalovaného v 1. rade bol porušený zákon!!

Ďalším nezvratným dôkazom je Rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave pod sp. zn. Katastr-41-621-2/99-LK zo dňa 12. 11. 2001, ktorým boli zrušené rozhodnutia správneho orgánu, na základe ktorých sa prevod vlastníctva zrealizoval v prospech odporcu v 1. rade. (...)

Vyššie uvedenými rozhodnutiami súd mal a má vyriešenú predbežnú otázku, nezákonného prevodu vlastníctva na žalovaného v 1. rade.

Vyššie uvedené skutočnosti opísané v tejto sťažnosti sa nedajú iným spôsobom označiť, ako bezdôvodné prieťahy v súdnom konaní. (...)

Primerané finančné zadosťučinenie, ktoré v prípade vyhovenia sťažnosti môže Ústavný súd SR podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR priznať každému, koho práva boli porušené, si uplatňujeme pre každého sťažovateľa vo výške 450 000,- Sk, čo odôvodňujeme nasledovne:

Od podania žalobného návrhu uplynulo viac ako 7 rokov, kedy sťažovatelia podali návrh na začatie konania.

Ďalším dôvodom je skutočnosť, že vplyvom bezdôvodných prieťahov v súdnom konaní došlo k situácii, že sťažovatelia nemohli nerušene užívať svoj vlastný majetok, bolo porušené vlastnícke právo čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy SR (...).

Ďalej poukazujeme, že ani doterajší priebeh nenaznačuje skoré skončenie veci, nakoľko súd po viac ako 7-tich rokoch vytýčil pojednávanie na deň 12. 1. 2007, ktoré konanie nebude právoplatne ukončené.

Máme za to, že v tomto konaní došlo k bezdôvodným prieťahom, a v danom prípade sa nedá hovoriť ani o nezávislosti súdu, porušovateľ nerozhodoval v primeranej lehote, bez

zbytočných prietáhov a že navrhovatelia tieto prietahy nespôsobili a súd rozhodujúci vo veci cítil sa byť viazaný rozhodnutiami, ktorými viazaný nikdy nebol a nebude.“.

Na základe uvedeného sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd v ich veci takto rozhodol: *„Okresný súd Bratislava III. v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01 porušil právo sťažovateľa v 1. rade: JUDr. Ing. D. Ď. – S., (...) a sťažovateľky v 2. rade: Akad. mal. a soch. M. T., (...), aby sa ich vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

Okresnému súdu Bratislava III. v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietáhov ako nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom.

JUDr. Ing. D. Ď. a Akad. mal. a soch. M. T. priznáva primerané finančné zadosťučinenie každému sťažovateľovi vo výške 450 000,- Sk a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 12 147,- Sk, ktoré je Okresný súd Bratislava III. povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. H. (...) do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť ide vtedy, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 190/05). Odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je dôvodné aj v prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 57/01, III. ÚS 199/02, IV. ÚS 36/06).

V prvom rade je potrebné poznamenať, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľov, ktorí sú v tomto prípade zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a v súvislosti s tým konaním (postup

okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01), ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovatelia domáhajú v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv (čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy) a v iných konaniach, ktoré sťažovatelia uvádzajú v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť ich argumentácie (III. ÚS 149/04).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 39/01 došlo k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a k porušeniu práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Za účelom posúdenia opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd vyžiadal z okresného súdu spis sp. zn. 12 C 39/01, z ktorého zistil, že v jeho postupe sa nevyskytli také skutočnosti, ktoré by signalizovali možné porušenie označených práv sťažovateľov. Okresný súd nebol nečinný a úkony vykonával priebežne reagujúc na vzniknutú procesnú situáciu. Pokiaľ sťažovatelia namietali celkovú, viac ako sedemročnú dĺžku konania, ústavný súd poznamenáva, že dobu, počas ktorej vo veci rozhodovali sudy vyšších stupňov (ako odvolacie sudy), okresný súd nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť, preto túto dĺžku trvania konania nemožno pričítať na jeho ťarchu. V tomto zmysle ide o konanie, v ktorom sa rozhodovalo o vecnej príslušnosti (od 20. marca 2000 do 5. marca 2001) a konania o odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 30. apríla 2002 (od 23. decembra 2002 do 1. decembra 2005), čo spolu predstavuje takmer štyri roky. Nedostatky v postupe okresného súdu súvisiace s oneskoreným doručovaním rozsudku z 30. apríla 2002 účastníkom konania (doručované 10. septembra 2002) ústavný súd nepovažuje za tak významný prietah, ktorý by bol spôsobilý porušiť označené základné práva sťažovateľov, a to o to viac, že lehota na písomné vyhotovenie rozsudku, ako to vyplýva z listu podpredsedu okresného súdu zo 14. októbra 2002, bola predĺžená do 30. júla 2002.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01). V týchto

veciach ústavný súd totiž prihliada aj na účel základného práva zaručeného uvedeným článkom. Z účelu tohto práva vyplýva pre súd požiadavka postupovať v konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu (II. ÚS 48/96, I. ÚS 19/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil: „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01).

Ústavný súd teda nezistil v doterajšom postupe okresného súdu priet'ahy, ktoré by bolo možné považovať za zbytočné a znamenali by porušenie základného práva s'ťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z toho dôvodu odmietol s'ťažnosť s'ťažovateľov ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie s'ťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi uvedenými v s'ťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2007